

ΟΙ ΤΡΙΗΜΕΡΟΙ ΕΟΡΤΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΟΣΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ.

Α΄ Η έορτή τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Τήν Πέμπτην, 4^η / 17^η Δεκεμβρίου 2015, ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἰς τό ἐντός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ παρεκκλήσιον, ἐν ᾧ καί ὁ τάφος αὐτοῦ.

Ὡς γνωστόν, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἐκ Συρίας καταγόμενος, προσῆλθε καί ἔζησεν ὡς μοναχός εἰς τήν Ἱεράν Μονήν ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, ἔνθα καί ἐμεγαλουργήσεν ὡς μέγας δογματικός θεολόγος, ποιητής καί μουσικός εἰς τό ἔργον αὐτοῦ «Ἐκθεσις τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως» καί εἰς τούς δογματικούς ὕμνους τῆς Ὁκτωήχου καί εἰς ἄλλα ἔργα αὐτοῦ.

Εἰς τό ὡς ἄνω παρεκκλήσιον, εἰς τόν χῶρον τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε τό κελλίον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, προεξῆρξεν τῆς θείας Λειτουργίας ἐν ἀγρυπνίᾳ ὁ ἐκ τοῦ Πατριαρχείου ἐλθών Ἀρχιερεύς διὰ τούς τριημέρους ἐορτασμούς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Σάββα Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης πρώην Ζάμπιας Ἰωακείμ, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Ποιμένων καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Μάρκου, ψαλλόντων τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων καί παρακολουθούντων ἐν εὐλαβείᾳ Ἀγιοταφιτῶν καί Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων καί μελῶν τοῦ Ἀραβοφώνου ποιμνίου ἐκ τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων, τῆς Βηθλεέμ καί Μπετζάλλας.

Μετά τήν λήξιν τῆς θείας Λειτουργίας παρετέθη τό κόλλυβον καί ὁ ἄρτος μετ' οἴνου καί γλυκίσματος εἰς τό Ἐπιτροπικόν- Νάρθηκα τῆς Μονῆς, ἐν συνεχείᾳ δέ παρετέθη μοναστηριακή τράπεζα.

Β΄ Η έορτή τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου.

Διά τήν ἐορτήν τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου κατῆλθεν ἐξ Ἱεροσολύμων ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ὁ ὅποιος προεξῆρξεν ἀφ' ἐσπέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ μετ' Ἀποδείπνου, Χαιρετισμῶν τοῦ Ἁγίου Σάββα καί Ἀρτοκλασίας, ἀπό μεσονυκτίου δέ τοῦ Ὁρθρου καί τῆς θείας Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἀρχιερέως τῆς σειρᾶς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρώην Ζάμπιας κ. Ἰωακείμ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου, ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Ποιμένων, ἄλλων Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Εὐλογίου καί τοῦ διακόνου π. Μάρκου, ψάλλοντος δεξιᾷ ἐλληνιστί καί ρωσιστί τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου καί ἀριστερά ἀραβιστί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου, ἡγουμένου τῆς Ἀκκρης, μετέχοντος ἐν κατανύξει καί προσευχῇ ἐκκλησιάσματος ἐκ μοναχῶν Ἀγιοταφιτῶν καί Ἀγιοσαββιτῶν καί μελῶν τοῦ Ἀραβοφώνου ἡμῶν ποιμνίου ἐξ Ἱεροσολύμων, ἀλλά κυρίως ἐκ τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων, τῆς Βηθλεέμ καί τῆς Μπετζάλλας.

Εἰς τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἔχοντα οὕτως ἐλληνιστί:

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, ὡσεὶ ἡ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.
Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν»,
(Ψαλμ. 91,13-14).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί.

Ἡ ἱερά μνήμη Σάββα τοῦ ἡγιασμένου καὶ ὁσίου ἡμῶν Πατρός συνήγαγε πάντας ἡμᾶς
ἐν τῇ ἀγία αὐτοῦ Λαύρα, δηλονότι ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ, ἵνα
εὐχαριστιακῶς δοξάσωμεν τὸν δοξάζοντα τούς δικαίους αὐτοῦ.

Ὦντως ὁ δίκαιος δοῦλος τοῦ θεοῦ Σάββας, πεφυτευμένος ὢν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ
ἐξηγήθησεν δικαίως καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐν ἐρήμῳ, ἐπλήθυνε τό ποίμνιον Χριστοῦ, τῶν
λογικῶν προβάτων, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Τοῦτο δέ ἐπέτυχεν ὁ ὅσιος ἡμῶν Πατήρ διὰ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἀρετῶν ἐπιμελῶς ἐκ
βρεφικῆς ἤδη ἡλικίας. Τοιουτοτρόπως ἐγένετο ὄργανον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί
παρ' αὐτοῦ ἔλαβε τὸν θεῖον φωτισμόν καὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν θαυμάτων, ὡς λέγει
καὶ ὁ μελωδὸς αὐτοῦ: «Τῶν Ὁσίων ἀκρότης καὶ ἀγγέλοις ἐφάμιλλος, ὡς ἡγιασμένος
ἐδείχθη ἐκ παιδός Σάββα ὅσιε, οὐράνιον βίον ὑπελθὼν, πρὸς ἔνθεον ζωὴν
χειραγωγεῖς διὰ λόγου τε καὶ πράξεως ἀληθοῦς τούς πίστει ἐκβοῶντας σοι. Δόξα
τῷ δεδοκίῳ σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ
πᾶσιν ἰάματα».

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Σάββας ὑπῆρχεν ἐπὶ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Θεοδοσίου τοῦ
Μικροῦ τὸν 5^{ον} μ.Χ. αἰῶνα, χώρας τῶν Καππαδοκῶν κώμης λεγομένης Μουταλάσκης,
γονέων εὐσεβῶν Ἰωάννου καὶ Σοφίας. Παραγενόμενος εἰς τὴν ἀγίαν Γῆν, κατέφυγεν
εἰς τὸν τότε μέγαν καὶ πανεύφημον ἀσκητὴν τῆς ἐρήμου τῆς Ἰουδαίας Εὐθύμιον, ὁ
ὁποῖος διακρίνας τὴν ὑπερβάλλουσαν πνευματικὴν κατάστασιν τοῦ νεαροῦ ἔτι
μοναχοῦ Σάββα ἐκάλει αὐτόν «παιδαριόγεροντα».

Μετά τὴν Κοίμησιν τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου, ὁ ὅσιος Σάββας ἀνεδείχθη ὄχι μόνον
καθηγητὴς τῆς ἐρήμου ἀλλὰ καὶ πολιστής αὐτῆς, διὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἄχρι
σήμερον λειτουργούσης Λαύρας αὐτοῦ. Καὶ βεβαίως πολλῶν ἄλλων πνευματικῶν
ἰδρυμάτων, ὡς ἀναφέρει ὁ σύγχρονος αὐτοῦ ἀσκητὴς καὶ ἔγκριτος ἱστορικός Πατήρ
Κύριλλος ὁ Σκυθουπόλεως.

Ὅτι ὁ ἅγιος τοῦ θεοῦ Σάββας ἐδείχθη ἄξιος τοῦ θεοῦ τό ἐπιβεβαιώνει ἀφ' ἐνός
μέν ἡ Σοφία Σολομώντος, λέγουσα, «Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ θεοῦ... καὶ ὀλίγα
παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὗρεν
αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ», (Σοφ. Σολομ. 3,1). Ἀφ' ἐτέρου δέ μαρτυρεῖ τοῦτο ἡ
φερόνυμος αὐτοῦ Λαύρα, ἡ ὁποία ὡς φοῖνιξ ἀνθεῖ καὶ ὡσεὶ κέδρος πληθαίνεται.

Κατὰ τὸν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας, «Φυτόν ἀειθαλὲς ἐστὶν ὁ φοῖνιξ
εὐρριζον καὶ ὑψηλόν, εὐκαρπον, εὐῶδες καὶ γλυκύν ἔχον τὸν καρπόν. Τοιοῦτοι
πάντες οἱ τὴν ἐν Χριστῷ δικαιοσύνην ἔχοντες». Διὰ δέ τῆς κέδρου δηλοῦται ἡ
ζωτικότητα καὶ ὁ ἀκατάβλητος ὄγκος τοῦ δένδρου τοῦ δικαίου.

Ἐξ ἄλλου τό ἐν μέσῳ τῆς Λαύρας καὶ δὴ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τούτου τοῦ ἀφιερωμένου
εἰς τὴν ὑπερευλογημένην θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ
Μαρίαν τὴν ἀειπάρθενον, εὐρισκόμενον ἄφθαρτον σκῆνωμα τοῦ Ὁσίου ἡμῶν Σάββα

τοῦ ἡγιασμένου ἐπιβεβαιώνει τόν θεόπνευστον λόγον τῆς ἀγίας Γραφῆς: «Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. Διά τοῦτο λήπονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς καί τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν». (Σοφ. Σολομώντος κεφ. 5,15).

Δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα καί ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι τύχωμεν τοῦ ἐλέους τῶν ψυχῶν ἡμῶν διά τῶν ἱκεσιῶν τοῦ σήμερον ἑορταζομένου καί πανηγυρικῶς τιμωμένου ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα. Μετά δέ τοῦ μελωδοῦ εἶπωμεν: «Τό κατ'εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον, νοῦν ἡγεμόνα κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, ἀσκητικῶν ἐνστησάμενος εἰς τό καθ' ὁμοίωσιν ὡς δυνατόν ἀνελήλυθας. ἀνδρικῶς γάρ τήν φύσιν ἐκβιασάμενοι, ἔσπενσας τό χεῖρον καθυποτάξαι τῷ κρείττονι καί τήν σάρκα δουλῶσαι τῷ πνεύματι. Ὅθεν μοναζόντων, ἀνεδείχθης ἀκρότης, πολιστής τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων ἀλείπτῃς, κανὼν ἀρετῆς ἀκριβέστατος. Καί νῦν ἐν οὐρανοῖς, τῶν ἐσόπτρων λυθέντων μακάριε, καθαῶς ἐποπτεύεις τήν ἀγίαν Τριάδα, ἐντυγχάνων ἀμέσως ὑπέρ πίστει καί πόθῳ τιμῶντων σε» Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εὐλογημένα Χριστοῦγεννα.

Τήν θ. Λειτουργίαν καί Ἀπόλυσιν ἠκολούθησε λιτανεία πέριξ τοῦ Τάφου τοῦ ἀγίου Σάββα, μεθ' ἣν ὁ Μακαριώτατος διένειμε τό Ἀντίδωρον.

Μετά ταῦτα εἰς τόν Νάρθηκα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς παρετέθη τό κόλλυβον καί ὁ Ἄρτος εὐλογίας καί ὁ οἶνος καί ἠκολούθησε μοναστηριακή νηστήσιμος τράπεζα, τήν ὁποίαν ἡυλόγησεν ὁ Μακαριώτατος.

Μετά τήν τράπεζαν ὁ Μακαριώτατος ἀνεχώρησε κατευοδούμενος ὑπό τῶν Ἀγιοσαβιτιῶν Πατέρων καί κατὰ τό ἔθος διῆλθε διά προσκύνησιν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, ἐξ ἧς καί ἀνεχώρησε διά τήν Ἱερουσαλήμ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

